

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

אור לארבעה עשר

מתנאי' אין חושפין שמה גיררה חולדה כו'. אין חושפין כשדק
זית וזיבא לבדוק וזי שמה בחור שזא לבדוק וזי גיררה
חולדה חמץ לתקום הדבוק וזרינא לחמור ולבדוק: שזא כן. שזא
לחוש לכך הרי גם מחלל לחלל יש לומר כך אני בדקתי קודם לחמירי

ולאחר בדיקתי הביאה חולדה חמץ
 מחצר חמירי למחר ואין לדבר סוף
 ולזה חצר חמירי קאמר אלל כל נתי
 הלא קריו חצר: **גמ'** **ח**ויק.
 שהביאמו ללכא מיישינן שמה עדיין הוא
 כלן ונרץ לבדוק ואמאי נימא אלנתי:
לא **א**תן. במסכת אהלות מדורות
 העובדי כוכבים עומאן שפני עובדין
 נפליהם בנתיים והעבד"ס מטמאין
 בנתימתן אף בנאל לרננן ונר"ש בן יומי
 נמי לחמר קברי עובדי כוכבים אינם
 מטמאין במגע ומשא מודה הוא דלא
 יאמנעט אלל מטמאין אלל דלא מקור
 אדם: **א** **ב** **ו**כמ' יספא. העבד"ס במדור
 היכה המדור תרין בדיקא לבשאל
 העבד"ס וירא ישראל לעור בו: **מי** **א**ס.
 כדי יצירת הולד: **א** **ב** **ו**אין עמו
 אשה. לפי ששחרר הוא על הנות: **וכל**
מקום שחור וחולדו יכולין לטלוק אין
לרצין בדיקא. שם השולן שם
 העטווה ואכלוהו: **א** **ב** **ו**דלחלות
 בנשאל מייירי הלך ודאי אכלה דלא
 משחירא: **א** **ב** **ו**אין מאי. כלומר מאי
 קושא א"ר אורחא דמשי"ר בנשיא
 ילכא לן למיחש התם מירי דהתם
 חזא בעלמא חזא אימור הוה אימור
 לא הוה הלכך היכא דשחיחא חולדה
 תלינן לקולא ואמר' אם תמנא לומר
 הוה אימור אלנתי וספק אכליה יכול
 הוהילנא מירי ספק השלכא אלל הכא
 גבי חזא קדשא ק"י היכא דחזין
 דגריה נמי נימא אלנתי ודאי הוה:
מי **י** **א**מר דאלנתי הוה ספק. ביעור
 ודאי חמץ היה כלן ואין ספק אימר
 מואל את הבית הוה מירי ודאי
 איסור: **מגורה.** גורן: **בני** **יומא**.

דבריהן הן שהיום נתמרחו: וזה **כאל**. דכיון דממורחין הן והרין הן צבית
 דכל מגורה צבית היא: ודאי **עוביל**. דהא נגמרה מלחמין ודאי פני
 הצית הוא שם טבול עליהן משעה שראה פני הדין ספק עישרן חכר
 הדין ספק לא עישרו ואח"כ ספק לא ומוצא פירות הללו מדיד ודאי טבול
 משום דרוב חכמים מעשרין הם מיד קודם שיצתה מתחת ידו: **הסם**
 ודאי וודאי הוא. כי היכי דפשיטא לן דעוביל מעיקרא הכי נמי
 פשיטא לן דעשריהו ודאי ואין נגמרו והיולן אחר הכיוב דבכר אלף חוקה
 ודאי על כל החכמים: ואי **צבית אימא ספק וספק הוא**. כי היכי
 דמפקחין לן אי עשריהו אי לא עשריהו הכי נמי אימא לנפיקין
 אי חל עליהו שם טבול ממשום אי לא ומעיקרא אימור לא טבול
 ואע"פ שהן ממורחין ובתוך צבית אימור עבד להו כד"ר ואשמיא
 שהכיתה לביט בתוך אלא ואחר כך דשמי ומוצח וטבול חלה
 בראיית פני הדין צבית מוציא כהשכור (דף פח:) וזה בראיית פני
 הדין לא נגמרה מלחמין לחלו עליו שם טבול וכשגמר מלחמין כבי
 בתוך הדין הוא ואין אלו פני הדין אלף כשנגמם דרך פסחים
 דמתע"א חסידים הרשעונים היו מכניסים פירותיהן דרך ערקפתמן
 כדי לחייבן במעשר עכשיו מכניסין דרך גגות דרך חלונות דרך ערקפתמן
 נגמריהן דאפשר להלך לן חיל עליהו שם טבול ומומר הירושלמי
 הזה לאוכלין אכילת קבע. ולא חימא נהי דלא חיל עליהו טיבולא
 לאכילת עראי אכילת קבע מיהא לימסרו דהא דמימסר אכילת
 קבע קודם קביעות גורן וממר מלחמה מדרבנן וזבי איסור
 דרבנן סמיכין אחזקה ספק עישרין: **כדי שסאב כהמא אוכלת**
 ואשמיא קבע דכל זמן שהדין שם גורמי לא טבול עליו אינו ואמר
 בצאילת עראי וכל אכילת בהמה לא גזרו עלה משום אכילת קבע
 דהמן חמסות פאה (פ"א מ"ו) מחליל לבמהה ולמהי ולעופות ושפור
 מן המעשרות עדי שומרה אבל למאכל לא נאכל נהי דלא טביל
 מדאורייתא מיה אשמיא קודם מירוח אסרו לאכול קבע כבולי
 גמרה: **מליץ**. אימא אלמא ישראל הוא:

631

פרק ראשון פסחים

אין חוששין שמא גידדה חוצירה. ואם תאמר והא מרישא שמעי' דקמי כל מקום שאין מכוונים צו חמץ אין לרין בדיקה תרין דהוא מוקמין בשאין חולדה וברדלם יכולין להלך שם:

כל מקום שחולדה וברדלס
שמה גיררה חולדה
למקום דא"כ מחצר
דבר סוף: גמ' עמ"
ויקרא חולדה חולדה

והיו מצויין שם אין צריך בירוקה
אומר ר"י דכהנים מותרין לזכר
בבתי הערלי כוכבים אפי' אין חזק
ואחלה תנאין עס משום דמניח
בחוספסא סדאין מדורוהי העובדי
כוכבים בחולא לאר:

בבשר לא משייבא. אומר ר"מ דהיינו דוקא שני נפלים לרביך דהא צריך צדק דב"ק (דף יז: וספ) חסדי חורש שאלך שאלך אכלה על ידי הדמק; **ואם תמצא** אומר הוא אביהו אבאיהו. וז"ל והא מדורות העובדי כוכבים רשות היחיד לא זמין דתמסקת טהרות (פ"ז מ"ד) לא מקום שמהם יכול להרבות ספיקות וספיקי ספיקות נרשות היחיד טמא וי"ל דלא דמי הן ספיקא לשאר ספיקי דלמאי אפי' לא למימר שיהא זו נפל דומי אדם כפי ביהא א"ר אימא אכלתיה עדיף משאר ספיקות דספק הרגיל הוא וקריבו לחמי' ומדע דהספיקו מידי דדאי צעי למימר שיהא זה הספק; **כדי** שיהא בהמה אוכלת. והימא דמ"מ הו' דדאי טבל מדרבנן לענין אכלת קצב אפי' הכניסו במזון שלה דקלאמר דאי שמהא צהמה אורכלת משמע אכל הוא עמו' אסור ומוספס' מילי ומימיי לה פלוג' בדניה' (דף יג.) הכניס לבית שבונין לעשות מהן עיסה אוכל מכן ערבי ופטור וקאמי' ספק מוואיל מידי דדאי לרבנן תמאי' להו בחזקת ממוקשים וז"ל חזן תמאי' להו אמי' ספק מוואיל מידי דדאי בדקיה לרבנן דמדאורייתא צביטול עגלמא' קמי' ואומר ר"י דממני' איירי בשלא צביטול דהו' דדאי דלורי' ועוד ואמר ר"י דהא דקלאמר הכי כן בחזקת

מתחזקתן היינו בהן דלא חזו אלא לבהמה והא דפרין במנחות בפרק רבי ישמעאל (דף טו: יס:) אמאי קדאמר מירוח הכהני אידו פטור ושום וקטין כיון פירוש עשירי שמוכרין תבואתן לגנדי קודם מירוח ומוכרין וקטין מהן אחרי מירוח תורומה נמי ואפשר לדעת כרבי ואפשר לומר דהוה שטעם ללגנרי פטור ה"פ עבד ולא כרבי ואפשר וימירי דמאכל בהמה מה הועילו חכמים במקומן: **כ"ד** שהיה בהמה אוכלת. משמע דנטול שראה פני הית אפילו בהמה נמי לא אכלה וימיריה לר"י אמר שגא משאר הנהא דשרי דלא מצינו טעל שהא אסור בהנאה ויש לומר דמשין בהמה מדליקין (שם טו:) וכן גבי אכלה מדליקין טעול טעם מהא משום דהביי את שמירתה ומוכריו בשמי תרומות הכתוב מדבר אחת טהורה ואחת טמאה מה טהורה אין לך בה אלא משמעת הרמה ואילך אף טמאה כן ויטעי הדלקה והדר גמר טהורה ומטמאה מה טמאה ומתסגר בהדלקה קודם הרמה אף טהורה וכן להאכל לבהמה וכל הנאה של כילוי ומסכה נמי דיעין דאין ישראל מאכל לבהמהו כרשיני תרומה ורש"י לא פ"י כן בשבת:

בשפחתו של מטיק ובה בן הוציץ לידע אם זכר אם נקבה.
מחלן אין להוסיף דשפחה משמחה בלילה דשמה
זי גבירתה היה מיוס דב"כ ארמינן גבדא דבר אל בני ישראל אין לי
אלא בני ישראל מני לרבות גיורת ושפחה משוחררת ושלין משוחררת
מ"ל אשה והא דפריך ב"י הערל (יבמות עד: וס) מי מצינא אמרת תרומה
מכרי אשה והא דפריך דבר אל בני ישראל גיורת ושפחה משוחררת מני
מ"ל אשה הא דנקט ההם משוחררת לאו למעוטי שליין משוחררת
אלא קיזר הברייתא משום דלא פריך אלא ממשוחררת כדמסקי ואי
פריך לתרומה משוחררת נזות מיכל תרומה וניהו ושליין משוחררת
אכלה שפיר אם היא של יסאכן ואומר ר"י דכאן שטות היה דלפילי
אם נאמר של גבירתה היה וכן זה קרוב היה לא היה לו לטעמא
דארמינן כבודת הכהני דאין כהן מטמא לנפלים דרומיא דלביזי ואמו
בעיני בני קיימא ועוד דכאן לא היה לנזירי חמת:

ספק

עין משפט
נר מצוה

ס א מ"י פ"ב מהלכות
 חתן ומוזה הלכות ו
 סגן עשין לו טושי"ע אר"ח
 ס"י חלד סעף א'
סא ב מ"י ס"א מל'
 טומאת מת הלכות ו'
סב ג סס הלכות ח'
סג ד סס הלכות ט'
 ה (מ"י) ס"י מל' מעשר
 הלכות י'
סד ו מ"י פ"ב מהלכות
 מעשר הלכות ו'
 עשין קלה טושי"ע י"ד ס'
 שלח סעף סד'

רבינו חננאל

אין חוששין שמה חסד
חולד מבית לבית. חסד
חזין לחולד חסד
נחמא קמן חזין לברוך עז
דשכח לך. אמר נימא
אבלתי. כדון פני
אחילתי בעני מדרות
גנים טמאם וכו', וכו'
מקם מחולד וחזין
יכולין חזין אל צד
בריקה. אמרין כל שר
שהם שוה הלא אכלתי.
ר' פוקר ר' הלל מנח
באחילתי בבשר שרן
לא משירא. לפיכך אל
חזינין מנח' דהא
כלתם משום ר'שריא.
רבא אמר רב באחילתי
סמך וסמך ודא אמרין.
הה שם ריה שם וכו'
הה שם סמך אכלורו
החולד וחזין.
אמר ריה שם פת, ומשכא
אכלתי חולד אל חזין
דחזין. דאן סמך ודחזין
הודא. ומתמנין ולא.
החילא חב' שמו וניה
מגורו חזין מיתור. וכו'
ודחזין חז' הני דאי
אזי ששנין, כל חזק
חז' חז' שמו חזין
מיתר רב שמו חזין
דחז' דר'. ירושלמי
ובבב' סמך בריבוס
הדע'. אמר ר' למל אל
טבילי, וכו' ששנין עבד
אמר מיתר אש' אל
הבזאח ואמר עישה אותה
נזין, אל מניניה שמו
שלו דר' שחאח בבחמו
אזילת חז' ופוטורו פני
המשנה. לפיכך אמר
בחוקה מחזין
חז' אל נחזר דאמר
טבילי אל אמרין בחוקה
מחזין. וכו'
משנה בשחאח אל חזין
אזי חזין. מיתר שם
מקם. שהטיל עז לבור.